

А между това бѣше се вече достатъчно изяснило, че безъ бързо съсредоточение, крѣпоститѣ въ четирижгълника никакъ не съставляваха флангова позиция макаръ и да бѣха добрѣ въоръжени.

По-скоро трѣбваше да се очаква, както и въ дѣйствителностъ се слѹчи, че на армията на Цесаревича ще бѣде възложена съвършено частната задача, само да маскира отъ къмъ истокъ движението на вторжающата се армия и съвършено да изолира прѣсловутия четирижгълникъ, отъ когото нашитѣ очачваха чудеса. Великия Князъ Прѣстолонаслѣдникъ, като разбираше отлично своята роль да прикрива другитѣ армии, дѣйствующие по главната операционна линия, прѣдпази се отъ атакуване на тѣзи силни наши позиции. Дѣйствително, неговата роль бѣше чисто класическа и необикновенно деликатна! Дѣйствувайки между двѣ паралелни линии, рѣкитѣ Ломъ и Янтра, — притоци на Дунава, — руската армия прояви една необикновена *стратегическа упругостъ* . . . . . Въ зависимостъ отъ обстоятелствата, тя или се движеше напрѣдъ, или отстъпваше назадъ, но не даваше нищо да се види . . . . . А сердаря бѣше забравилъ, че, *за да се види*, често пжти е потрѣбно да се даватъ сражения, а за да се дадеха тѣзи сражения не трѣбваше, безмисленно, по дѣтински, да очакваме, че руситѣ ще напуснатъ добритѣ си позиции само и само за да ни атакуватъ въ нашитѣ прѣвъсходни укрѣпени лагери!

«Трѣбва да принудимъ противника къмъ бой, но не да бждемъ ние принуденитѣ къмъ него», е казвалъ Фридрихъ великий; обаче тази цѣль не може да се достигне съ бездѣйствие и съ разкриване на своитѣ карти! Генералисимуса бѣше позабравилъ важното обстоятелство, че на война трѣбва да се разсждава така, като ли че се намирашъ *tête à tête* съ своя